

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce **H. P.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Hlavničkou, advokátem se sídlem Kamenická 836, 471 14 Kamenický Šenov, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 32/2003 - 103 ze dne 21. 4. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) shora nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2001. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 40 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. Soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že ke dni vzniku částečné invalidity 11. 7. 2000 podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 5. 2003 žalobce nesplnil další podmínku pro vznik nároku na částečný invalidní důchod, tj. potřebnou dobu pojištění, která dle ust. § 44 odst. 3 a § 40 odst. 1, 2 zákona č. 155/1995 Sb. činí u žalobce 5 roků v rozhodném období 10ti let před vznikem částečné invalidity, i když zhodnotil dobu pojištění žalobce u firmy A. spol. s r. o. na základě pracovní smlouvy od 1. 10. 1995 a dle čestného prohlášení obchodního partnera, podle něhož žalobce vykonával práci pro firmu ještě v létě roku 1998 a podle výpovědi

žalobce do konce roku 1999, čímž získal žalobce pouze 4 roky 7 měsíců a 17 dnů pojištění, nikoliv potřebných 5 let pojištění. Nedošlo tak se splnění jedné z podmínek pro vznik nároku na částečný invalidní důchod podle ust. § 43 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., a proto nárok na částečný invalidní důchod nevznikl. Žalobu stěžovatele dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel vytýká soudu, že nezapočetl dobu pojištění ve firmě A. v letech 1991 – 1993, neboť jejím započtením by splnil potřebnou dobu pojištění v rozhodném období. Fakt, že nepředložil žádné důkazy o tomto pracovním poměru, by neměla rozhodujícím způsobem svědčit proti jeho zaměstnání. Firma existovala a že evidence zaměstnanců nebyla vedena předepsaným způsobem a stát na počátku 90. let nedokázal zajistit řádnou kontrolu dodržování předpisů v této oblasti, nemůže být na jeho úkor. Doklady o trvání zaměstnání u této firmy nemá a pro velký časový odstup od tohoto zaměstnání nemůže zajistit žádné svědky. Navrhl Nejvyššímu správnímu soudu napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Podle obsahu kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ze správního spisu žalované a soudního spisu Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 22. 11. 2000 stěžovatel podal žádost a uplatnil nárok na částečný invalidní důchod s přiznáním od vzniku nároku. V přehledu o činnosti a náhradních dobách uvedl v letech 1991 až 1993 dobu pojištění OSVČ při PSSZ bří. Venclíků 1072, Praha 9, aniž ji doložil. V čestném prohlášení ze dne 25. 1. 2001, založeným ve správním spise, stěžovatel vymezil dobu zaměstnání u firmy A. od ledna 1993 do 30. 9. 1995.

Z žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu ze dne 14. 3. 2001 Nejvyšší správní soud zjistil, že jím byla zamítnuta žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 40 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění s odůvodněním, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 9 ze dne 17. 10. 2000 se stal částečně invalidním od 18. 9. 2000, ale v rozhodném období před vznikem invalidity od 18. 9. 1990 do 17. 9. 2000 získal pouze 210 dnů pojištění.

V řízení před Městským soudem v Praze stěžovatel uvedl, že pro firmu A. s. r. o. pracoval v letech 1993 až 1995 a v letech 1991 až 1993 pracoval „na sebe“ pro firmu E. Žádné pojištění však neplatil.

Z posudku Posudkové komise MPSV v Praze 2 ze dne 5. 5. 2003, který byl vyžádán soudem poté, co Vrchní soud v Praze usnesením 2 Cao 2/2002 ze dne 19. 2. 2002 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2001 č. j. 26 Ca 91/2001 – 22 vyplývá, že stěžovatel se stal částečně invalidním dnem 11. 7. 2000 pro vertebrogenní bolestivý syndrom při extrémní neléčené otylosti, kdy posudková komise hodnotila zdravotní stav podle kapitoly XV, oddíl F, položka č. 2, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění ve výši 40% a navýšila taxaci podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky o 10 % pro velmi pokročilou otylost spojenou s lehkým diabetem II. typu a hypertensí na celkových 50 %. Vznik částečné invalidity 11. 7. 2000 nebyl účastníky namítán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu stížního bodu uplatněného v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze skutkových zjištění shora uvedených vyplývá, že ani sám stěžovatel nemá jasno o svém zaměstnavateli či vykonávané práci letech 1991 až 1993. V žádosti o důchod uvedl, že v uvedeném období byl osobou samostatně výdělečně činnou a v řízení před soudem tvrdil, že v uvedeném období pojistné neplatil, i když pracoval pro firmu T. Těmto zjištěním Nejvyšší správní soud zaujímá následující stanovisko: Pro posouzení věci je rozhodující údaj o zaměstnání uvedený stěžovatelem v žádosti o důchodovou dávku, kterou bylo zahájeno správní řízení. Tvrzený výkon OSVČ v letech 1991 až 1993 nedoložený dokladem správní orgán řádně šetřil u stěžovatelem označené Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 9, bří Venclíků 1072 s negativním výsledkem. Jeho postupu nelze ničeho vytknout, neboť se pochybení nedopustil. V řízení před městským soudem ani nevyvstala potřeba v uvedeném období cokoli došetřovat, neboť sám stěžovatel uvedl, že žádné pojištění neplatil. Uvádí-li stěžovatel až v kasační stížnosti, že v letech 1991 až 1993 pracoval u firmy A. s. r. o., jde o nově uplatněnou skutečnost poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, k níž Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. Stejně Nejvyšší správní soud posuzuje obecné námitky stěžovatele týkající se způsobu evidence zaměstnanců v této firmě a metody ne počátku 90.let nepřihlašovat zaměstnance a neodvádět za ně odvody, které v té době nebyly státem řádně kontrolovány, nemající navíc vliv na posouzení dané věci.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud v řízení před soudem a v jeho rozhodnutí nezjistil naplnění důvodu kasační stížnosti a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

